

סקנדינביה... החולצה החדשה
באפנה החרפית - ספורטיבית
של ניבה, עשויה מאקרילן.

חולצת סקנדינביה נוחה,
חמימה ללא משקל, רכה
ונעימה למגע, מתכבסת בקלות
וללא גיהוץ.

כחור-פרסומאים

הגמנסיה לאלקטרוניקה היכון "משולב" לטכנאות ולבגרות

הכשרת טכנאים
לרדיו-טלוויזיה

נמשכת ההרשמה לכיתות בוקר ט', י', י"א, י"ב
ולכיתות ערב לנוער ולמבוגרים
* רדיו אלקטרוניקה מעשית * טלוויזיה מעשית
* קציני רדיו אלקטרוניקה לצני
* חשמלאות רכב * חשמלאות בנין ותעשייה
הסמכה: תעודת בגרות ותעודה מקצועית
מתקבלים תלמידים לכל הכיתות
ללא ידיעות מקצועיות קודמות
שכר לימוד מודרג * סטיפנדיות
"יעוץ פדגוגי והרשמה:

בין השעות: 9-1 בבוקר: 4-7 אחה"צ

נוה שאנן 7

תל אביב (ליד התחנה המרכזית)

במרחב

מצרים

מינוח מיוחד

פעם היה רוז אליוסוף עיתון סאטירי
אופוניציני קיצוני. מאמריו הקיצוניים, מגלי
השחיתות, הטילו אימה על המישטר הישן.
לאחר הפיכת הקצינים, היה רוז אליוסוף
לביטאון המישטר הנוצרי. גם אז לא דגל
תמיד בדיוק בקו הרישמי — אבל תמך בו
בלי יוצא מן הכלל, כנאמנות גמורה.
השבוע השתנה הדבר: רוז אליוסוף חזר

דקירה!

המצב ברצועת עזה, כפי
שרואה אותו השבועון
קאהירי רוז אליוסוף, הכותרת: "התנגדות
עממית למישטר הכיבוש הישראלי בעזה".
זה הוא מישחק על דו-משמעותה של המילה
עזה, שפירושה בערבית גם דקירת-חמס.

להיות ביטאון האופוניציה במצרים — כי
מיקרה החדש, האופוניציה משמאל.

"אנשים מסויימים". במצרים עדיין
יש רק מפלגה אחת, ואסור לחקוף את ה-

הנהגה בגלוי.
משום כך בחר סאלח חפאז, סופר ועיתון

נאי מצרי, בעל דיעות שמאלניות, לשם
התקפתו, במינוח מיוחד במינו.

לכל אורך מאמרו התוקפני הוא כינה
את נאצר ואת אנשיהצמרת "אנשים מסויי-

מים". ואילו את האגף השמאלי, האופוניציר
ני, של המישטר, הוא הגדיר בתור "העם".
עם זאת ברור היה לגמרי למה התכוון
הפאז: הוא תקף את נאצר ואת אנשיו, תבע

שינויים דראסטיים.
חפאז הביא כמה וכמה דוגמות בהן

המצב מתפרש בצורה מסויימת עלידי ה-
"אנשים המסויימים" — ובצורה שונה לגמרי
עלידי "העם".

כשמדובר, למשל, ב"לעיין מחדש כי
שיאיות", ולבחון מחדש את ההשקפות ואת

הפילוסופיה שגרמו לשיאיות — "ברור
שיש לפתוח את השרשרת להנהגה חדשה
שתעשה זאת, ולא תחזור על אותן השגי-

אות", תבע חפאז.
יתרעל-כן: לדבריו, סבורים "האנשים

המסויימים" של נאצר, שדי בכך שהאנשים
שגנו ילמדו לקח משיאיותיהם. ואילו "ה-

עם" יודע כי "הם שכחו שהמון אינו מת'
אים לכך שאלה שביצעו את השיאיות ייש'
ארו על מקומותיהם".

הרחבה יקבע. חפאז לא הסתפק בזה,
המשיך לטעון שהשלטון המצרי אינו מבין

את המושג דמוקרטיה. על כל פנים — לא
כפי שצריך היה להבין אותו.

משום כך, תבע העיתונאי השמאלי לשתף
את הרוחב בקביעת מדיניות המחירים, מדי-
ניות המיסים ותיכנון העבודה.

"אנשים מסויימים" רואים בדמוקרטיה
רק מעטה של הגנה המוענק לעשירים
בלבד, "החרעם סלאח, שטיים:
"משום כל זה — על 'העם' לנצח את
האנשים המסויימים".

סוריה

פיפטי פיפטי

בסוריה אין אופוניציה למישטר. היא
אסורה על-פי החוק, אך לעומת זאת, דווקא

הממשלה ממננת את מתנגדיה שבמחתרת.
אין בדיוק היא עושה זאת? את התשובה
על כך נותן אהרונצ'יק כהן, המזרחן משער
העמקים, במחקרו האחרון, שפורסם החודש.
הז'נרל מרחבי. כהן, מבכירי ה-
מזרחנים של ישראל, נשאר גם הפעם נאמן
לשיטות העבודה שלו: לימוד מדוקדק של
כל המקורות, עבודת נמלים באיסוף החומר,
עיבוד שיטתי של עובדות יבשות, רי-
הצגתן בצורה מרתקת. מגלה כהן, בין השאר:
חברת הנפט העיראקית איי-פייסי, בבעלות
הון אמריקאי, בריטי, הולנדי וצרפתי, זוקפת
להוצאות היצור שלה גם סכום ענק של 16
מיליון לירות סוריות כל שנה, אותן היא
נוהגת לחלק לכל מיני פוליטיקאים סוריים
עלומים.

הוצאות הייצור יורדות, כמובן, מחשבון
הרווחים, ורק לאחר מכן משלמת החברה את
התמלוגים המגיעים לסוריה, עבור צינור ה-
נפט העובר בשטחה, אולם לפי עיקרון ה-
פיפטי-פיפטי, הנהוג במרבית עסקי הנפט
במרחב, יוצא ששמונה מיליון לירות סוריות
מפסידה הממשלה הסורית לצורך מימון
אוייביה הפנימיים.

הממשלה הסורית חסרת-אונים, שכן בדומה
לממשלות הערביות האחרות, אין היא רשאית
לבדוק את ספרייהחשבוניות של חברת הנפט.
גילויים אחרים במחקר:

● המדינות הערביות מסוגלות לזקק רק
13 אחוז מן הנפט המופק בשטחן, משום
שהחברות הזרות לא מעוניינות לבנות בתי-
זיקוק במקום, אלא להוציאו משם ולזקקו
במקום אחר.

● למרות הניצול הזר, קיבלו מדינות
ערב הון עתק של 16 מיליארד דולר במשך
עשר שנות הפקה, עד 1965. רוב הכסף
בוצב על-ידי קומץ שליטים מקומיים, מבלי
להשקיעו בפיתוח ובקידום האוכלוסיה.

מסקנתו של כהן: ארצות המרחב חייבות
להלאים את הנפט שבשטחן, כי אם הסכר
הגבוה באסון יעלה למצריים רק מיליארד
דולר, והסכר על הפרת יעלה לסוריה רק
שליש מיליארד. נקל להבין איזה ג'נרל
יוכל לקום במרחב, כשלושות ממשלותיו
יעמדו עשרות המיליארדים של הנפט.

לבנון

רק דרך ישראל

"אשתדק היו לנו 600 אלף תיירים —
השנה נהיה מאושרים אם נקבל עשירית
מזה!" אמר השבוע בעל מלון-יוקרה בי-
כירות, בירת לבנון.

ביירות, הפאריס של המרחב, היתה השבוע
שקטה ושלווה, תחת קרני-שמש הסתיו.
כי על אף העובדה שלבנון לא נפגעה כלל
עלידי מלחמת ששת-הימים, בה לא השי-
תתפה, הפסיקו הקרבות את זרם התיירות
לעיר היחידה בארצות ערב בה אפשר ל-

עשות שמח באמת.
זה משום שקודם לכן יצאו כל התיירים —
מביירות, בה בילו, למקומות הקדושים, שם
הלכו לחפש קצת רוממות דתית, הסביר
אחד מפקידי משרד התיירות הלבנוני.

הוסיף בעל מסעדה גדולה, כה לא נמצאים
אלא נובלים ומלצרים:

"פעם אפשר היה לעבור לבית-לחם, דרך
סוריה, ישר מלבנון. עכשיו צריך להגיע
לבית-לחם ולירושלים הנוצרית — ישר מ-

לוד ומתלאביב".
אורות דעוכים. מצב בלתי-נסבל זה

גרם לענף התיירות לפנות בראשית החודש
לראש מועצת התיירות הלבנונית, מאנצור
שליטא, לתבוע ממנו שהגבול "יפתח בין

ישראל ללבנון — ותיירים זרים יורשו ל-
עבור ארצה, דרך ראשיהניקרה.

הצעה זו זרועה כמה וכמה חברי-פרלמנט
ביירותיים. הם יצאו בזעקות גדולות שווה
גישה "בלתי-מוסרית".

"אבל אם ימשך המצב הנוכחי — יצטרכו
להיכנע" טען אותו בעל בית-מלון.

מה עוד שמלבד הנוצריים ששוב אינם
באים ללבנון, נעדר השבוע גם מקוריהכנסה

הגדול השני, בשדה-התיירות:
השייכים מנטיכויות-ערב שבמפרץ ה-

פרסי, העסוקים כבעיות חרס-הנפט והמשבר
בשיווק מערכה, נמנעו מלבווא, כמו בכל
קייץ, לביירות — שם הרבו בעבר להשתעשע

במועדוני-החשפנות ובבתי-הקלון של עיר
האורות של המרחב — עיר שאורותיה
דעוכים למדי, כיום.

• הוצאת כשער, לפי הרצאות שנתן כהן
בפני מסיימי הקורס הגבוה לחקלאות ו-
כלכלה באוניברסיטה העברית.